

Na dworcach, w pociągach i tramwajach

Wiersze

Augustów 2020

5 lat

Niedzielnym
Pogwerek Poetyckich
przy Herbatce

**Koncepcja
wydawnicza
i wybór wierszy**
Józefa Drozdowska

Opracowanie
Józefa Drozdowska
Leonarda Szubzda

**Akwarele na okładce,
karcie tytułowej
i przekładce**
Barbara Milanowska

**Logo Niedzielnych
Pogwarek Poetyckich
przy Herbatce**
Renata Rybsztat

**Akwarele i olej na płótnie
we wkładce**
Barbara Milanowska

Wydawca
Miejska Biblioteka Publiczna
Augustowskich Placówek Kultury
w Augustowie

Copyright © by Miejska Biblioteka Publiczna APK, 2020
Wiersze © by autorzy
Logo © by Renata Rybsztat
Akwarele i olej na płótnie © by Barbara Milanowska
Zdjęcia na przekładkach © by Józefa Drozdowska

Wydawnictwo okolicznościowe
z okazji XXII Niedzielnych Pogwarek
Poetyckich przy Herbatce
pt. „Na dworcach, w pociągach
i tramwajach”
prowadzonych
przez Józefę Drozdowską i Annę Oleksy
**w Filii nr 2 MBP APK Augustów
8 grudnia 2019**

Nakład 41 egz.

**Opowieści dworcowe,
czyli dworzec niczym życie, życie niczym dworzec**

Augustów 2017, fot. J. Drozdowska

Irena Batura

Dylemat

Uroczy kolega
kiedy trzeba
mówił współpracownikom komplementy
zagadywał
to o sporcie
to o poezji
M.C.
przez młodzież lubiany

Podjechał skład kolejowy
W trakcie zmagañ podróźnych o miejsca
zapełnił się przedział

Omiotłam spojrzeniem świadków
kilkugodzinnego trwania
w jednym miejscu
pędzącym przez różne krajobrazy

Słyszę bicie serca
ukochanego
Martwi się:
– *Może nie będzie spóźniony?*
Musimy zdążyć na przesiadkę!

– *Rozstrzelają*
jak się państwo spóźnicie?
(dotyka mnie bokiem
starszy pan
o wojskowej postawie)
– *Szliśmy ze Wschodu*
na Berlin
Pod Siedlcami
urwałem się na przepustkę

do dziewczyny...
Pogubiliśmy się w czasie
ze szczęścia...
 (tu czułe spojrzenie
 na towarzyszkę słuchającą
 bicia jego serca)
Ujął się za mną
oficer polityczny
– też młody –
i żyję...
Błogosławimy wspólnie M.C.

Zakonnica siedząca naprzeciw:
 – *M.C.?*
Szedł z Pierwszą Armią Wojska Polskiego...
 Pojaśniały jej oczy
 ukazując rozległe przestrzenie...
 Potem spuściła je...
 Spod fałd habitu
 wysunął się różaniec

Dobrze zakonserwowana kobieta
 siedząca obok osoby duchownej:
 – *M.C.?*
Szmat ziemi
z Syberii...
Tyle wydarzeń!
 Spojrzeniem szczęśliwym
 odsunęła się od nas...
 Dokąd?
 Z nim pozostała
 do końca podróży

Dwoje ludzi w średnim wieku
 dopadło do siebie
 tak jakby pół życia po rozstaniu
 chcieli omówić:

– *M.C.?*
– *Państwo też go znał?*
Oczy ich wróciły do przedziału
ocieplając go uśmiechami

Jako ostatni
zapytaliśmy dwugłosem:
– *Pułkownik M.C.?*

Godziny upłynęły
nie wiadomo kiedy
obracając wskazówki zegara
do tyłu...
Wokół M.C.
Tylko paciorki różańca
posuwały czas do przodu

Anegdocie z podróży
nadaliśmy bieg

Jeden ze słuchaczy zachmurzył się:
– *M.C. był konfidentem!*

Czy powinniśmy wtedy
spuścić oczy...
a w świadomości
zatrzeć pamięć postaci
i uśmiechy współpasażerów?

Augustów 1989–2019

Alicja Bolińska

Pociąg polski

Jadą pociągi z drewna i stali.
Dużo wagonów poprzyczepiali.
Ten ze trzydzieści ciągnie i pcha,
a tamten zaledwie cztery ma.
Jadą pociągi przez miasta i wioski
wiozą Polaków smutki i troski.
Jadą przez pola, łąki i lasy,
a w środku kłótnie, spory i kwasy.
Ten z góry jedzie, pędzi z łomotem,
załadowany oszczerstwa błotem.
Tamten pod górę, już ledwie zipie.
Palacz za chwilę gniewu podsypie.
Jadą z południa, z północy jadą,
załadowane kłamstwem i zwadą.
Jadą od wschodu i od zachodu,
wiozą przywary naszego narodu.
Ciagną wagony bure i szare,
i odrapane, i jakieś stare.
Noga za nogą pełzną i sapią.
Ten się obejrzy, tamci się gapią...
Jadą pociągi we dnie i w nocy,
załadowane do granic mocy.
Tak to Polacy tędy, tamtędy
wiozą w świat swoje wady i błędy.

Monkinie, 27.11.2019

Grażyna Cylwik

* * *

dzień budzi się sennie
pachnie latem
promienie słońca ślizgają się
po dworcu

ona
siedzi w kącie ławki
walczy ze strachem –
przydeptał ją
zajrzał w oczy

dłonie złożone do modlitwy
poorane bliznami
jak zbocze góry
niosły ból i tęsknotę

myśl uleciała do rodzinnego domu
pachniał chleb i drożdżówka

strzępki życia targały postać
smutek obnażył stracony czas

został cień
przeszłości

Józefa Drozdowska

Przed dworcem*

Przed dworcem młody człowiek
przycina żywopłot
odsłaniając słońcu
szyny kolejowe
W oknie kasy biletowej
kot szykuje się by złowić
mnie w zieleń
swych oczu
A ja czekam
na swój pociąg
w nieskończoność

Biała Piska – Drygały, 1984 r.

* „Do cykorii podróżnika”. Warszawa 2011, s. 10.

Katarzyna Grabowska

A oni to dokąd

Oni też
musieli słyszeć
taki sam stukot
i ciężkie sapanie
ścieranego żeliwa
hamowanie
ludzkiego transportu

musieli czuć
sunącą się po szynach
niesprawiedliwość
na wpół martwą wolność
w bydlęcych wagonach
odczłowieczenia

nie zdołam pojąć
co jeszcze musieli

zamknięci
w świszczących ścianach powietrza
wiezieni tam
skąd nie powinni wrócić

Katarzyna Grabowska

Ni z tego ni z owego

Wagon numer pięć
miejsce piętnaste

oparta o ścianę
zielonego fotela
siedzę odwrotnie
do kierunku jazdy

pęd zasysa
w kosmiczną nieważkość
błądnik szaleje
jak pies za własnym ogonem

zaprzęgnięte koła
przenoszą
w inny krąg zdarzeń
zderzeń z obcym reality show

co ja tu robię
dziwię się sobie

Krystyna Gudel

Stara poetka lubi podróże

I

w rytm stukotu kół
coraz bliżej

z wielkich oczu pociągu
płyną tęsknoty

do domu... do domu... do domu...

nie dam się ogarnąć snom
choć do mojej stacji jeszcze daleko

pociąg Bydgoszcz Główna
za chwilę odjedzie
młodzieniec w zielonym t-shircie
czai się jeszcze

czy zdąży wyskoczyć po szarą chustę

w czyje ręce trafi zguba z peronu nr 4
na stacji Olsztyn Główny

w mazurskim krajobrazie
kikuty łysych brzoź
łaciate krowy nie obchodzi gwizd maszyny
tylko stada żurawi co rusz
podrywają się ze świeżej oziminy
samotna biała czapla i cykoria
podróżnik przy drodze
mężczyzna z nagim torsem
szykuje drewno na zimę

cóż z tego że niedziela i wrzesień

jeszcze parę kadrów zanim księżyc
zacznie czytać tajemnice nocy

a potem już tylko powitanie
w prezencie zapach Gopła
i moc czakramu

II

w wagonie nr 12 pociągu relacji
Inowrocław – Warszawa
na miejscu 54 podróżna

bez wyrazu i emocji

zamienia się miejscem
dla wygody innej
mogę jechać wzdłuż i w poprzek
powiada

ani to serdeczność
ani opryskliwość

wkrótce ciężkie powieki opadają
dając ulgę zmęczeniu
błogość snu wygładza czoło
twarz nabiera barwy beztroski
pod powiekami spokój

rumor w przedziale
zakłóca półsen
przebudzenie odbiera kształt
bezcennych chwil

na swoje miejsce
wracają zmarszczki

III

gawron ze zdobyczą w dziobie
czeka na odjazd pociągu
relacji Wrocław – Białystok

na peronach pusto tylko on
tkwi uparcie na kraciastym
pomoście kolejowej trakcji

co wspólnego mają
gawron listopadowe słońce
i stara poetka

na stacji w Sieradzu

Teresa Kaczorowska

Na dworcu w Sieradzu

Marylce i Zbyszkowi

żółtawy sieradzki dworzec kolejowy
przycupnięty jeszcze od cara
żegnał mnie złotem listopadowego słońca
jesieni nostalgią
i sercami ludzi niezwykłych
którzy pielęgnują korzenie swoje
podlewają kwiaty
kultury i przeszłości

sieradzki dworzec kolejowy dużo pamięta
z dziewięćsetletniej grodu historii
opowiada podróżnym ciekawostki
o dworach pałacach kamienicach
o gotyckich i barokowych świątyniach
o losach i wartościach które nigdy nie przemijają
o sieradzkim parku etnograficznym
gdzie strzecha ze słomy nikogo nie zawstydzą
a kolorowe orszaki weselne czy sobótki do mody wracają

żegna mnie sieradzki dworzec serdecznie
pozdrowia też ptaków stada
śpieszących do pobliskich rezerwatów
do ciszy i piękna przyrody jeszcze tutaj dzięki
w różnorodnej mozaice lasów
i pól ziemi sieradzkiej
bogatej w ludzi nietuzinkowych

Sieradz, 17 listopada 2011

Regina Kantarska-Koper

* * *

życie – jak podróż pociągiem
zimne dworce perony
obcy ludzie bez twarzy

dom – dworcowa poczekalnia
dłużące się czekanie na zmianę
na sygnał odjazdu
mieszanka ekscytacji nostalgii i obaw

przeraźliwy gwizd
ruszają perony
za oknem kalejdoskop rozmytych pejzaży
mijane puste miasta
choć pełne ludzi

miejsce w wagonie
wśród przypadkowych obcych
wymuszona zbytnia bliskość
z osobnymi światami

na krótko
bo znowu nowe dworce perony
pociągi i tory które
nigdy się nie zejdą

Lucyna Karna

Podróż za Papieżem Janem Pawłem II w roku 1979

Plac Zwycięstwa obok hotelu Victoria –

To moje miejsce w Warszawie

I słowa Papieża: „I wołam, ja,

syn polskiej ziemi, a zarazem ja,

Jan Paweł II papież, wołam z całej

głębi tego Tysiąclecia, wołam

w przeddzień Święta Zesłania,

wołam wraz z wami wszystkimi:

Niech zstąpi Duch Twój!

Niech zstąpi Duch Twój!

I odnowi oblicze ziemi.

Tej ziemi!

Amen.”*

A w poniedziałek

Sprawa załatwiona.

I podróż do Łodzi.

Papież też jedzie.

Z Łodzi do Częstochowy

Jedziemy pociągiem

Z kobietą z Węgier.

Była też w Warszawie,

W której ruchome schody

Obcięły jej obcas

W bucie z lewej nogi.

Szczęśliwa mimo to była.

Rodziną na zdjęciu

Się pochwaliła.

Dalej jadę do Krakowa.

Papież też w Krakowie.

Ja na dworzec, a tam

Drzwi wahadłowe.

* Cytaty z homilii wygłoszonej przez Papieża na pl. Zwycięstwa w Warszawie. „Pielgrzymka do Ojczyzny. Przemówienia i homilie Ojca Świętego Jana Pawła II”. Warszawa 1980, s. 50 i 47.

Jedne na perony.
Drugie w miasta stronę.
Studentka z walizką
I niby studenci
Trójką koło niej się kręcą.
Idą z nią na kawę.
Dwóch biorą ją pod ręce,
Trzeci z walizką
W przeciwną stronę skręca.
Za chwilę milicja dworcowa
Zagląda to w jedne, to w drugie drzwi,
A gość z walizką już znikł.
Muszę jechać dalej.
Północ się zbliża i burza też.
Na niebie grzmi i błyska
I będzie deszcz.
Megafon ogłasza: „Pociąg podstawiony”.
Wsiadam więc i jadę
W dalsze strony.
A po powrocie pytanie:
Jak było?
*
Już prawie pół wieku.
Można było zobaczyć
Człowieka w człowieku.
A Papież mówił:
„ (...) Człowieka bowiem nie można
do końca zrozumieć bez Chrystusa.
A raczej: człowiek nie może siebie sam
do końca zrozumieć bez Chrystusa (...).”
Tyle lat minęło.
Tyle się zmieniło.
Myślę, że moja podróż
Za Papieżem była po to,
Bym mogła napisać
Dzisiaj właśnie o tym.
Bo wszystko w życiu
Jest po coś.

Bożena Klimaszewska

Pociąg

Jadę

Za oknem pory roku

Wiosna lato jesień

I zima która trwa najdłużej

W drodze spotykam ludzi

Niektórych znam krótko

Niektórych od urodzenia

    Rozmawiam bywam

    Pracuję troszczę się

    Uśmiecham się – płaczę

    Wysiadają znajomi

    – Nieznajomi –

    Najczęściej bez pożegnania

    Wiem

    Nigdy już ich tu nie zobaczę

Na którejś stacji

Bez świateł

I bez transparentów

Pociąg zatrzyma się

Zgrzytną szyny

Przesuną się zwrotnice

    Nikt na powitanie

    Nie włoży mi

    Zdobionej korony

    Przejdę jak wszyscy

    Z bagażem grzechów

    Po cichu

    Na drugą stronę

Czesław Kowalewski

Wspomnienie

Zostań jeszcze ze mną chwilę
Nim pociąg buchnie białą parą
Przejdźmy się jeszcze
Alejką krótką na skwerku przydworcowym
Takim zielonym
Ja – trzymając Cię za rękę
Szepcząc gorące pocałunki i zaklęcia
Szliśmy ku rozstaniu
Drzwi starego dworca skrzypiąc
Przepuściły nas na perony
Dudniąc kołami
Wtoczył się czarny potwór
Zabrał mi Ciebie na zawsze
A dziś przy peronie rozstań
Dworzec stary został sam
Tak jak i ja

Urszula Krajewska-Szeligowska

Na stacji w Czyżewie

Na stacji w niewielkim Czyżewie
Co miastem od kilku jest lat
Stał chłopak i patrzył przed siebie,
Raz po raz czerwieniał, to bladł.

Za chwilę przyjechać miał pociąg
Z Warszawy. Nadzieję miał, że
Przywiezie tę, do której pociąg
Czuł przez całe noce i dnie.

Co piątek pociągiem wracała
Z uczelni na rodzinną wieś.
Walizkę ogromną dźwigała.
A on chciałby pomóc ją nieść.

Po drodze chciał jej gameę całą
Swych uczuć wyjawić. I być
Z nią odtąd planował nieśmiało,
Bo jak długo ma o niej śnić?

Nadjeżdża już pociąg warszawski,
Wysiada zeń pan, panie dwie
I ona. Sukienkę ma w kwiatki.
Czy wzrok własny myli go? Nie!

Ta, której poświęcał swe myśli,
Promienna jak wiosenny dzień,
A obok niej warszawski fircyk
Jak z żurnala wprost. Śmieją się.

Ktoś po nich wyjechał. Samochód
Już rusza i szybko mknie w dal.

A chłopak? Ucieka w popłochu,
Wraz z nim biegną smutek i żal.

Na stacji w niewielkim Czyżewie
Za rok cały, chłopak ten sam,
Znów czekał. Na kogo? Ja nie wiem,
Lecz minę wesołą już miał.

Przyjeżdża z Warszawy pospieszny,
Wysiada zeń babcia i wnuk.
I ona. Jej widok go cieszy,
Bo jego dziewczyną jest już.

Znajomość z fircykiem potrwała
Dość krótko, bo jak niesie wieść,
Pomyłką się być okazała
I szybko dość rozwiła się.

Przewrotne są losu koleje,
Więc kolej już na happy end.
Niech im jak najlepiej się dzieje,
O szczęściu niech spełni się sen.

Niech pociąg, co zowie się życie,
Ich wiezie bezpiecznie. Niech się
Ta stacja, gdzie razem im przyjdzie
Wysiadać, „Miłością” się zwie.

24.11.2019

Urszula Krajewska-Szeligowska

Na stacji w Szepietowie

Na stacji w Szepietowie
W krótki, grudniowy dzień
Stał pewien młody człowiek
I czekał. Spieszył się,

Że nie zdąży, lecz pociąg
Ten opóźnienie miał,
Dzień się zamienił z nocą
Miejscami, a on stał.

Pociągu wciąż nie było
I wracać już miał chęć,
Lecz go trzymała miłość
W tym miejscu godzin pięć.

Spoglądał na smartfona,
Lecz SMS ni mail
Nie przyszedł. Przerażony
Był, wierzył coraz mniej,

Że wróci ta dziewczyna,
O której ciągle śni.
Pojął wreszcie, że winna
Jest, bo miesiące trzy

Minęły od rozstania,
A on wciąż łudził się,
Że dojdzie do spotkania
I znów uśmiechnie się.

Mówił przyjaciel: Stary,
Zapomnij, weź się w garść

I życie chwycić za bary,
Jak długo chcesz tu stać?

Lecz niewidzialna siła,
Co wciąga niczym lej,
Na stacji go więziła,
Nie mógł pokonać jej.

Już północ. Wreszcie widzi
Światełko. Niby wąż
Mknie czarodziejski pociąg,
Przez okno widzi ją.

Zatrzymuje się. Ona
Wyciąga białą dłoń,
On wsiada do wagonu,
Pod niebo razem mkną.

Odtąd po tej osobie
Ni śladu. Widział ktoś
Na stacji w Szepietowie
W pewną grudniową noc

Bezwietrzną, mroźną, widną,
Gdy księżyc świecił, jak
Przejeżdżał pociąg widmo,
A w nim tych dwoje wraz.

Urszula Krajewska-Szeligowska

Nie lubiła pociągów

Mówiłaś: Nie lubię pociągów.
Tam szum, łoskot, stukot i hałas,
I stać trzeba czasem w przeciagu.
Ja kiedyś to przechorowałam!

Mówiłaś: Nie jeżdżę pociągiem!
Vis-à-vis ktoś siedzi najczęściej
I wzrok wlepia we mnie lub ciągle
Coś je i szeleści, i chrzęści.

Mówiłaś: Pociągi nie dla mnie!
Za ciepło, za zimno, za tłoczno.
I wloką się często jak żółwie,
Co ruszą, na stacji odpoczną.

Mówiłaś: Obskurne są dworce!
Brud, zaduch, graffiti na ścianach.
I tłumy na pociąg biegnące
W pośpiechu. Ja na to: Kochana,

Nie jesteś w temacie. Spójrz tylko,
To przeszłość! Ten widok już minął!
Dziś dworce jak nowe lśnią. Błyszcząc
Jak strzała w dal mknie pendolino.

Wsiądź ze mną i jedźmy. Za nami
Zostaną ponure pejzaże,
A my srebrzystymi szynami
Pomkniemy przed siebie w świat marzeń.

Choć smutny deszcz pada za oknem,
Wiatr gwizdże nokturny przeciągle,

Ty śmiejąc się krzykniesz radośnie:
Jak miło jest jechać pociągiem!

24.11.2019

Celina Mieñkowska

Prostki – dworzec kolejowy

ławka przydworcowa zimna
bezdomy
tuli się do koszuli

* * *

gdy dworce kolejowe
są smutne od pożegnań
czuję utrapienie
tych stacji peronów i torów
wtedy tyle
że świat i ludzie*

* Frazeologizm wskazujący na to, że czegoś jest za dużo.

Anna Moczek

* * *

Przyjechał
Przywiózł wiatr
Pachnący lasem i wodą
Słońcem piaskiem
Wzywający do powrotu
Gdzie rój motyli na białych brzegach
Wyzwolił tęsknotę ściskającą duszę
Potem ruszył dalej
I tylko poduszka była mokra od łez...

Zofia Piłsiewicz

Pociąg

Tory dzielą krajobraz
Zawsze po równo.
Patrzę na swoją połówkę,
A stukot kół odmierza
Ścieżki losu.
– Pani taka smutna...
Coś Pani pokażę!
Ze skórzanej teczki,
Zapinanej po środku
Paskiem,
Wędrują na stolik
Pod oknem
Malutkie mebelki.
Z pieczołowitością
Godną jubilera
Mężczyzna rozstawia
Maleńki domek,
Do którego wkłada
Stolik, fotele i bibliotekę
Wielkości pudełka od zabawek,
A przy drzwiach stawia
Kilka ludzkich figurek.
A... jest i pies!
– To jest – *bretaro* – mówi,
A to – hundo.
A ta kobieta – *virino*, to żona.
Razem z mężem
Czekają na dzieci.
– Może jadą tym pociągiem?
Oczy mi iskrzą,
Uśmiech wraca na swoje miejsce.
– Esperanto pomaga zrozumieć innych ludzi.

Możemy razem śpiewać,
Choć każdy mówi w innym języku.

Obok na chwilę, przysiada konduktor – poeta
Ze swoim rozwichrzonym wierszem.
W drzwiach staje młody chłopak
Z wielkim plecakiem.
– Czy jest tu wolne miejsce?
– Tak, tak, czekamy tu na ciebie!
Na fototapecie okna przesuwiają się krajobrazy.
Ciemno, prawie noc.
Za oknem wschodzi księżyc
Jak wielka kula,
A w oświetlonym
Przedziale
Kilku przypadkowych ludzi
Próbuje ogrzać
Świat.

Joanna Pisarska

Na wiadukcie

widziałam pociąg

zadrgały od podmuchu
rozpalone upałem trawy
słońce zaszklilo się
w galeriach okien
rytmiczny stukot
nappełnił serce tęsknotą
za krajem gdzie
spełniają się marzenia

przejechał
i nic się nie zmieniło

tylko słońce
opaliło mi połowę twarzy
może
tę cierpliwszą

20.05.07

Joanna Pisarska

Pociąg*

biały obłok, rozstanie, łączy nas ze światem
Ryszard Krynicki

odchodzisz taki lekki
jakbyś nie dźwigał w sobie kamienia
równego ciężarem kilometrom szyn
kamiennego dzwonu bez serca

jakbyś niósł obłok co rozkwitł bezdźwięcznie
białą watą zamykając nam usta
żeby nie drżały od stukotu metalu o metal

nasze usta miękkie o poranku
gdy świat wstaje z bezpowrotnego snu
a pociągi nie przestają odjeżdżać
jeszcze cięższe niż wczoraj

6.01.14

* „Najprościej”. Red. K. Słomiński. 2014 nr 1 (103), s. 6.

Joanna Pisarska

W pociągu

stukot pustych korytarzy
biegnie przez noc

z zakamarków zmęczenia
wypełzają duchy
nierozstrzygniętych wyborów

gdyby nie obietnica poranka
nie byłoby już powrotu

12.10.06

Jan Saczko

Pociąg

Nigdy nie lubiłem
korzystać ze środków publicznej komunikacji
jechać pociągiem
wejść do przedziału
który nie musi być moim przedziałem
siedzieć z ludźmi
którzy nie muszą być moimi bliźnimi
i słuchać spowiedzi
rozmowy między świętymi i wyjątkowymi

Więc może zmienić przedział
dla palących za sobą mosty
dla niepalących spraw
na bagażowy z bagażami ludzkich doświadczeń?

*Jedzie pociąg z daleka,
ani chwili nie czeka...*

Pociąg nauczył mnie obaw przed spóźnieniem
miarowym tik tak
niczym doskonały kamerton

*Jedzie pociąg z daleka,
ani chwili nie czeka...*

wysiadam na peronie
oddycham
żyję

Jan Saczko

Podróż w jedną stronę

Po stromych stopniach
odrapane kolana w krótkich spodenkach
niosą mnie do wagonu
klasy drugiej.
Twarde, drewniane ławki
muszą wystarczyć
na kilka minut
podróży w jedną stronę.
Próbuję wsłuchać się w improwizację kół i szyn.
Wdycham woń zmęczonej lokomotywy,
z nosem przyklejonym do szyby
pożeram wzrokiem
jasną toń jeziora,
ażurowy budynek stacji
Augustów Port.
Może kiedyś wyruszę w przeciwną stronę?
Gdy dorosnę?

Jerzy Sikora

Mystery train*

Po obejrzeniu filmu *Mystery Train* Jima Jarmuscha

wsiadamy z biletem w jedną stronę
mystery train to pociąg dla wszystkich
kochamy się w nim i umieramy
w przedziale pierwszej
drugiej klasy w korytarzu
czas nas pożera
rozmawiamy o wszystkim i o niczym
mystery train zatrzymuje się z łoskotem
na stacjach naszej krzyżowej drogi
idziemy do podrzędnego hotelu
niekoniecznie Arcade w Memphis
ileż nostalgii i smutku w naszych bagażach
w naszych oczach wypatrujących kolejnej stacji
nikt na nas nie czeka nie patrzy
nawet Elvis z kiczowatego portretu
mystery train znowu rusza w drogę
wsiadajcie – krzyczy Zawiadowca stacji

* „Chińska porcelana. Wybór wierszy”. [Ełk 2016], s. 54.

Jerzy Sikora

Nie domykaj drzwi*

pociąg zostawia za sobą
złote ścierniska i rzędy drzew
falistą linię horyzontu

podobnie mija życie
może z większym bólem

proszę cię
nie domykaj drzwi

one też zaświadczą
o naszym istnieniu

Londyn – Norwich, 27.08.1991

* „Zrywanie dekoracji”. Lublin 1993, s. 53.

Irena Słomińska

* * *

czy widziałaś
jak pali się słonecznik
u progu nocy
światlista aura
snu

idziemy po płomień
co wciąż nas spopiela
z nieśmiałą nadzieją
ziarna
które zasieje w nas
wieczność

a może odrodzi plonność**
płodozmian marzenia tylko
próchniczną glebę myśli
z której wyrasta
prastare nienazwane

to czarnym ziarnem kiedyś
sypnięto nam w oczy
jak czarną śmiercią

a my wciąż pamiętamy
rozkołysane pola słoneczników
za oknem pociągu
pędzącego przez nas

* „Doznania”. Białystok 2016, s. 49.

** Plonność – neologizm od „plon”.

Kazimierz Słomiński

* * *

pociąg sunie powoli przecina stygmat mroku
mrok zbliża do celu utula w sen
zasklepia czas wycisza konieczność
przenosi do miejsca przeznaczenia albo do miejsca
pierwszej młodości

światło jest rachityczne lepiej nie patrzeć
albo poczekać na jakąś większą stację

pociąg sunie powoli przenosi złudzenia
przez jeszcze jedną kontrolę biletów
jak seans
któremu na imię
podróż
jak hamulec bezpieczeństwa którego nie wolno
pociągnąć za rączkę
jak woda którą należy spuszczać tylko
pedałem

23.02.1976 r.

Leonarda Szubzda

* * *

warszawa dworzec wschodni piąta rano
kawałek świata i życia
czyjeś czekanie drzemka ściszone rozmowy
osiem krzeseł okupują bezdomni
nieudolnie udający podróżnych
tylko te plastikowe torby obok

na schodach skulony facet klnie
i kopie powietrze albo kogoś
kogo zostawił
nie wiem kogo i gdzie
może w domu którego nie ma

co jakiś czas ktoś wychodzi na perony
wsiądzie do pociągu i odjedzie
nikt nie zapamięta nikogo
obojętność doskonała

mężczyźni w dzinsach
kobiety przeważnie w klapkach
kto tu dobry kto łotr

dwóch niestarych już podciętych
gdzieś uzbierali na piwo tak wcześniej
obejmują się teraz
w geście męskiej solidarności

bułki w minibarze wczorajsze
narzeka chłopak z aparatem słuchowym
niebrzydki na oko dwadzieścia lat
czy będzie słyszał miłosne wyznania
dziewcząt

* „Zwyczajne obcowanie”. Białystok 2006, s. 87-88.

co takiego jest w dworcach
mają smutek tymczasowości
pociągi i ludzie przejazdem
powitania i pożegnania

tylko gołębie usiłują tu żyć
ale cóż to za gniazda
pod betonowym niebem
jakaż wolność jeśli nie można
przefrunąć ścian

6 czerwca 2002 r.

Krystyna Walicka

Listopadowa zaduma

Pamięci dziadka Bolesława

Listopad pamięcią zapalił cmentarze,
przystroił sercami barwnych chryzantem,
otulił szeptem modlitwy,
spłacając ludzkiej miłości dług.

Stoję wśród grobów najbliższych
z zapaloną lampką w dłoni i pytam:
Dziadku! Gdzie jest grób
i gdzie był wtedy Bóg,
gdy w mroźny poranek musiałeś
wraz z synową i trzema maleńkimi wnuczkami
opuścić swojej chaty próg?
Na pożegnanie zaszumiały stuletnie sosny.
Zaiskrzył zmrożonymi łzami śnieg.
Jęk rozpaczy dał sygnał i...
pociąg rozpoczął swój morderczy bieg.
Jechały zatłoczone wagony
na wschód, na wschód, na wschód...
W wagonach tłum przerażony
i zaduch, i wszy, i śmierć, i głód.
Stawały na stacjach bydłące wagony.
Oddech kibitek, złorzeczenie Bogu.
I znowu ruszali strudzeni wygnańcy.
I dalej. *В дорогу! В дорогу! В дорогу!*
Stały wagony wśród bezkresnych śniegów.
A wiatr od zachodu wiał dziwnie, tak swojsko.
Ruszyłeś posłusznie, jak inni, w szeregu.
Szepnąłeś: Ten wiatr pachnie Polską...

Krystyna Walicka

Na dworcu

Stoi na stacji lokomotywa,
a za nią długi wagonów sznur.
Ni zawiadowcy, ni kasjera,
tylko gdzieś z dziury wygląda szczur.
Dworzec nieczynny od lat dziesięciu
wita podróżnych smutnym widokiem.
Drzwi są zamknięte na siedem spustów,
wszędzie plakaty są zamiast okien.
Dworzec ten carskie pamięta czasy.
Żegnał na Sybir tłumy wiezionych.
Rzesze turystów witał spragnionych
jezior błękitu, lasów zielonych.
Rusza ze stacji lokomotywa,
a za nią długi wagonów sznur.
Na remont trzeba jeszcze poczekać.
Z tej sytuacji cieszy się szczur.

Wrzesień 2019

Piotr Waldemar Wiśniewski

Słyszac gdzie pociągi zawracają

W głębi nocy z brakiem snu
czytam ciszę i dalekie trąbki
lokomotywu w Suwałkach
gdzie zawracanie
nie tylko głowy

ciemny niepokój stuka pytaniem
kiedy przyjdzie odjechać
ostatni raz
w sen
jeśli z przebudzeniem
to już nie takim

Ewa Jolanta Wojtków

Pociąg życia

Kolej rzeczy zastanych
Ma się jak przelotowe
Dworce przytorowe.
Pociąg życia – wywrotowy,
A stacja, przy której się
Zatrzymuje,
To moment wyciszenia...
Wciąż nie znam
Zbliżającego się celu
Turkotu żelaznych kół
Wagonu, w którym
Unoszą się opary
Gęstych i mglistych myśli.

Węgorzewo, 28.11.2019 r.

Małgorzata Zachorowska-Falicka

„Kolejarz”, czyli psi los

To będzie niezwykła opowieść
choć najzupełniej prawdziwa.
Bohater jej mieszka w Rzeszowie,
jest psem i się Fifi nazywa.

Nasz Fifi, co pewnie Was wzruszy,
był strzałą Amora trafiony
po same kudłate swe uszy
i ogon swój psi zakręcony.

W wakacje się bowiem zdarzyło,
że Pani do Gdyni go wzięła,
a tam poznał suczkę przemiłą
i tak się historia zaczęła.

Gościła ich w Gdyni rodzina,
co suczkę w domu swym miała.
No i zakochał się psina –
wzajemnie – idylla więc trwała.

Pieski się razem bawiły,
na jednej poduszce sypiały,
wspólnie na spacer chodziły...
Psi los bywa czasem wspaniały!

Lecz krótko się sobą cieszyły,
bo Pani Fifięgo zabrała;
wakacje się właśnie skończyły,
więc wracać do domu musiała.

A psów nikt nie spytał o zdanie.
Nie pomógł psi pysk bardzo smutny

i na nic się zdało szczekanie...
Psi los bywa czasem okrutny!

Psie serce było złamane,
a uszka oklapły kudłate.
„Nie ujrzę swej Suczki kochanej”
Rozpaczał nasz biedny bohater.

Aż naraz otrzymał wiadomość
(na falach psom tylko znanych):
„Wracaj do Gdyni, do domu!
Ja tęsknię mój Fifi kochany!”

Czym prędzej więc pognał szczęśliwy,
psim swędem się dostał na dworzec,
odnalazł tam pociąg właściwy,
co właśnie jechał nad morze.

Konduktor biletu nie żądał
i tylko był trochę zdziwiony,
że pies do przedziałów zagląda,
tak jakby się czuł zagubiony.

A że nasz Fifi wyruszył
bez Pani, na własną psią łapę,
niechcący przepisy naruszył,
bo podróżował na gapę!

Lecz Fifi nic o tym nie wiedział,
pociągiem zaś był zachwycony,
w każdym przedziale posiedział
zwiedzając wszystkie wagony.

W barowym mu się trafiło,
bo dostał pyszną kanapkę –
to barman zachował się miło,
więc Fifi podał mu łapkę.

Niejeden pasażer go chwalił,
że piesek grzeczny i miły.
Wszyscy go chętnie głaskali,
a dzieci z nim się bawiły.

I jak tu nie być szczęśliwym?
Nie cieszyć się z takiej wyprawy?
W krąg tylu ludzi życzliwych!
Psi los bywa czasem łaskawy!

A koła pociągu stukały,
w ich rytm psie serce waliło,
a oczy z radości błyszcząły,
że znów ujrzy Suczkę swą miłą.

Aż nagle się Fifi przestraszył,
bo instynkt psu słusznie podpowie,
więc w jakimś kącie się zaszył,
gdy pociąg stanął w Krakowie.

Wnet obcy się ludzie zjawili,
Fifiego od razu dostrzegli,
sprawnie biedaka chwycili
i szybko z pociągu wybiegli.

Nikt go nie spytał dlaczego
sam podróżował koleją,
a przecież to nic niezwykłego,
bo psy, jak chcą, to umieją!

Więc z jakiej go racji porwali?
Wtrącili się w jego psie sprawy?
O zgodę nie zapytali?
Psi los wcale nie jest łaskawy!

Zawieźli go wprost do schroniska,
gdzie psy bezpieczeństwa mieszczą,

ściszając głośny bunt psiska
na pysk mu kaganiec wkładając.

Nikt nie znał jego imienia
więc go „Kolejarz” nazwano,
natychmiast też ogłoszenia
ze zdjęciem do mediów nadano:

*Ten piesek z pociągu zabrany
w schronisku jest umieszczony.
Telefon i adres podano,
Właściciel o kontakt proszony.*

A biedny Fifi zamknięty
w klatce, gdzie miejsca zbyt mało,
dumał nad losem swym smętnym:
„I za co mnie to spotkało?”

Bo przecież się dobrze sprawował,
w pociągu nie brudził, nie szczekał.
Na pewno się lepiej zachował
Od niejednego człowieka.

„Co ja takiego zrobiłem?
Czy nigdy mam nie być szczęśliwy?
Ja na to nie zasłużyłem!”

    Psi los bywa niesprawiedliwy!

I tak to w biednej psiej głowie
rozpacz się z żalem mieszała.
Tymczasem Pani w Rzeszowie
swej zguby wszędzie szukała.

Aż wreszcie, kiedy już miała
rozstać się z wszelką nadzieją,
gdzieś w sieci tytuł ujrzała:
„PIES SAM PODRÓŻOWAŁ KOLEJĄ”

Na zdjęciu, co zamieszczone
było pod ogłoszeniem,
stał pies z podkulonym ogonem
i bardzo żalonym spojrzeniem.

Pani się w głos rozplakała:
„Oj Fifi, mój ty biedaku!”
i wkrótce pociągiem jechała,
cel – naturalnie, że Kraków!

Radość była ogromna,
gdy Fifi ujrzał swą Panią:
tak samo jak za nim ona,
tak i on przecież stęsknił się za nią!

„Mój Fifi kochany, uroczy,
szkoda, że mówić nie umiesz!
Lecz ja patrząc w smutne twe oczy
powinnam była zrozumieć!

Tak przykro mi się zrobiło,
więc chciałam ci teraz obiecać,
że twoją Suczkę przemiłą
często będziemy odwiedzać!”

A Fifi wszystko zrozumiał
i oczy mu się zaśmiały.
Zaszczekał najładniej jak umiał:
„Psi los bywa jednak wspaniały!”

**Nie rozpaczaj, że odjechał tramwaj,
wnet będzie następny...**

„Dawna Łódź”, akwarela, B. Milanowska

Grażyna Cylik

A jednak...

zima

płatki śniegu wirują z wiatrem

słysząc odgłos tramwaju

kątem oka widzę parę

stoją w gwiazd uśmiechu

ciepłem rąk zawarli przymierze

poходnie nocy rozpałiły ramiona

świat otuliła radość

rozproszona

przebiegła przez tramwaj

Józefa Drozdowska

Łódzki epizod tramwajowy

Barbarze Milanowskiej

Pamięć zmięta niczym zużyty
bilet tramwajowy
Na której to było ulicy –
chyba na Piotrkowskiej
Tkwią tylko we mnie
oczy stalowoniebieskiego gołębia
zwisającego ze ślizgacza
Wskakując na stopień tramwaju
potknęłam się o kroplę śliny
spływającą z dzioba
a potem ten wiercący szczęk
przetwornic w głowie
aż do krańcówki na Widzewie
Byłam jeszcze taka młoda
przerażała mnie każda strata
Lody jedzone przed chwilą
w luksusowym nawówczas
lokalu Horteksu odbijały się goryczą
trudną do przełknięcia
I nie wiadomo do dzisiaj czy lepiej byłoby
nie wskakiwać do tramwaju
zaczekać na następny
zatopić oczy w czytanej gazecie
spuścić je na przybrudzone czubki butów
Tak też jest w naszym życiu
ile zyskujemy spóźniając się na tramwaj
a co tracimy na pedantycznej punktualności
W zmiętej niczym zużyty bilet tramwajowy pamięci
ożywają obrazy utraconych
rzeczy dni zwierząt ludzi nieba

Joanna Pisarska

Zaśnij przy mnie*
(fragment)

zaśnij przy mnie nim zblednie
mlecznej drogi ogon
zaśnij zanim tramwaje
ruszą swoją drogą
nim stróż nocny
zejdzie ze swego posterunku
pies zaszczeka
mleczarza poczuwszy w podwórku

śnij o naszej przyszłości
w zamku z bajki białym
o ogrodach gdzie światło
miska kwiatów płamy
a ja muszę i ogień
pokonać i wodę
zanim znów do twojego
snu odnajdę drogę

16.01.10

Piotr Waldemar Wiśniewski

Spóźniłem się na tramwaj

To było wydarzenie
na Zygmuntofską przyjechał tramwaj
stanął na przystanku autobusowym
nieopodal okna mych młodych lat

zamierzałem pobiec by wsiąść
niestety gdy zadzwonił
to zbudziłem się

jednak skoro jest torowisko snów
oczekiwanie nadziei nie traci
zaczekam na następny

Krystyna Zawadzka

Tramwaj numer 15

Trasa Sosnowiec-Katowice
codzienne dojazdy do pracy
powroty do pustego mieszkania
samotność przepełniona tęsknotą
i nadzieją na lepszą przyszłość
Zmierzałam codziennie na Zamkową
czekając na „długowieczny” pojazd
pędzący po wąskich metalowych szynach
przyodziały w żelazny purpurowy płaszcz
Snułam zawodowe plany
niczym pająk misterną pajęczynę
wypatrując własnego transportu
Dzwonek na torowisku
i ogromne szklane oczy
zbliżały się do oczekujących podróżników
„Tramwaj numer 15” tak miał na imię
otwierał metalowe drzwi zapraszając
gości w swoje apartamenty
Kilkanaście topornych siedzeń
obleczonych dermą
stawało się marzeniem podróżnych
Rzeczywistością zaś
zagęszczona masa spoconych ciał
stojących jedno przy drugim
pochylających się w tę samą stronę
podczas zakrętów i hamowań
przechodziła pełną integrację pasażerską
Z trudem odnalezienia własnych kończyn
przemoknięci cudzym potem
lecz szczęśliwi dotarciem do celu
wysiadali na swoich przystankach
Tylko nieliczni w tym ja
w opustoszałym już pojeździe

rozkoszowali się przestrzenią
pokonując dalszą trasę
jak motyle przemieszczali się
z miejsca na miejsce
Zwabieni pustymi siedziskami
odnajdywali swoje terytorium
spokojnie finiszując
na mecie przeznaczenia

**Co za różnica, czy jedziemy metrem czy kolejką wąskotorową,
i tak za każdym razem po szynach...**

Tor kolejki – Kalinowo 2007, fot. J. Drozdowska

Józefa Drozdowska

W minimuzeum kolei w Ełku*

Małej podróżniczce Izabelce Kowalskiej

Oto kasownik – od niego
podróż się zaczynała
w chwili gdy pani kasjerka
bilety kasowała

Tutaj macie zegary peronowe
pamiętające dawne czasy
i stare maszyny do pisania
jak imiona dziewcząt: „Olivia” i „Mercedes”

Na ścianach wiszą
wysłuzone latarki i lampy
naftowe oraz karbidowe
a także dawniejsza mapa

Pod oknem uroczyście stoi
zdobiony piecyk na naftę
przy którym kolejarz ręce ogrzewał
i wewnątrz niego zimą gotował herbatę

Och jeszcze mnóstwo tu innych przedmiotów
jak choćby sumatory na korbki telefony
sygnały końcowe pociągu
służące do oznakowania
ostatniego składu wagonów

Są także rejestracyjne tablice parowozów
sprzed wojny jeszcze

* Pod tyt. „W muzeum minikolei w Ełku”. „Krajobrazy Dzieciom”. Red. D. Skłodowska. „Krajobrazy” z 19.09.1999 nr 30 (957), s. II. Chodzi o Muzeum Zabytków Kolejowych braci Sawczyńskich w Ełku. Organizowali je i prowadzili społecznie bracia: Adam i Mirosław Sawczyńscy.

a przede wszystkim tornister
i niegdysiejsze czapki kolejarskie –
można w nich zrobić fotografię

Na koniec naszego zwiedzania
pan dyżurny zatrzymał lizakiem ciuchcę
Z kolorowymi wagonikami –
stała przed dworcem jak malowana

Byłam tam wszystko dokładnie oglądałam
i jeszcze przez cztery noce śniłam
jak wagoniki Ełckiej Kolei Wąskotorowej
w błękitne Mazury mnie uwoziły

Ełk – Augustów, 1998 r.

Janina Osewska

Nowojorski underground*

Jeszcze tylko stać się jednym z nich – nie patrzeć w oczy,
wzrok zawiesić na reklamie albo wbić między własne stopy
i nie liczyć na ilu kolorowych przypada jeden biały. Nie widzieć,
jak Chinka kładzie puder, a inna wciera balsam w przedramiona.
Przez ciemne szkła okularów wchłaniać każdy szczegół
i odcień szarości undergroundu.

Oswoić niepisane prawo dyskrecji i pisane – tolerancji.

* „Tamto”. Sejny 2015, s. 22; „Almanach 2019”. Red. K. D. Szatrawski. Olsztyn 2019, s. 218.

Waldemar Pieńkowski

Muzeum kolejnictwa

Stary parowóz z Wolsztyna
Drzemie cichutko na szynach.
I marzy mu się leniwie
O pięknej lokomotywie,
Z którą kolejarz go spinał.

Piotr Waldemar Wiśniewski

Na szynie za Szczebra

Drząc rzeźwym zmięrzchem tuż przy szynie w Bliźnie,
pasażer słyszy – chrząszcz brzmi w trzciny szarzyźnie.
Gdybyż zdarzyła się w Szczebrze szyna,
chrząszcz brzmiałby żywiej niż z Szczebrzeszyna,
zwłaszcza, że w trzciny przy Szczebce żyźniej.

Zabytkowa lokomotywa – Stare Juchy 2009, fot. J. Drozdowska

Lucyna Jakubiak-Poręba

„Strzała Północy”

To było tak: Daleka droga
 „Strzała Północy” mknie po szynach
 Wtem śpiewna prośba: Ma Pan ogień?
 Bo to się zwykle tak zaczyna
 To było tak: Szalona miłość!
 (Choć pewnie wszyscy o tym wiecie)
 Bo to historia jak z romansu
 O pewnym Marku i Elżbiecie
 Podał jej ogień i utonął
 Eksplozji uczuć wiersz nie zmieści
 Była legalną narzeczoną i to początek opowieści

Piękna Elżbieta – rączka twarda
 Ale w jedwabnej rękawiczce
 Chabry pod rzęsą gwiazdna Waga
 Życie chłonęła zbyt lirycznie
 A on był z Marsa choć czarodziej
 Co makrokosmos w kadrze mieścił
 Świata bolączki drążył co dzień
 I to jest środek opowieści

Z okien mieszkania widać dworzec
 Pociągi zwinne jak piskorze
 Szyny wesołe prosto w dal
 I choć I love you – czegoś żał!
 Bo kiedy wkraczał czas nostalgii
 On z żółtą torbą nagle zniknął
 Tonęła wtedy w mrocznej magii
 Tylko wspomnienia i muzyka

Pociąg porywał go w nieznane
 Naiwne serce sporo zmieści

Tylko skurcz mięśnia gdzieś nad ranem
I sny splątane w mrocznej treści

Mijały lata
Rylce smutku rzeźbił na twarzy horyzonty
Już nie wydzwaniał i nie pisał
Rok mijał trzeci czwarty piąty...
Czasem skręcała wprost na dworzec
Lubiła patrzeć na perony
Pamiątki w kioskach za trzy złote
Pociągi w cztery świata strony
I powracała spokojniejsza
Nieraz widziała go z ekranu
Zawiłe reportaże zdjęcia
Wtedy sen zjawiał się nad ranem

Ktoś kiedyś spotkał ją na dworcu
Z walizą która przeszłość mieści
Pociąg zatrzymał się Wskoczyła
I to już koniec opowieści!

PS

Nie to nie koniec!
Bo on wrócił szukał i pytał
Lecz na próżno!
Ktoś mu list przywiózł dawne zdjęcia
I krótkie słowa dwa: „Za późno!”
Tylko pociągi przed ich domem
Mknęły – jak niegdyś – w swoją stronę

Spis treści

Opowieści dworcowe, czyli dworzec niczym życie, życie niczym dworzec

- Irena Batura**, Dylemat **4**
Alicja Bolińska, Pociąg polski **7**
Grażyna Cylwik, (***) dzień budzi się sennie **8**
Józefa Drozdowska, Przed dworcem **9**
Katarzyna Grabowska, A oni to dokąd **10**
Katarzyna Grabowska, Ni z tego ni z owego **11**
Krzyszyna Gudel, Stara poetka lubi podróże **12**
Teresa Kaczorowska, Na dworcu w Sieradzu **16**
Regina Kantarska-Koper, (***) życie – jak podróż **17**
Lucyna Karna, Podróż za Papieżem Janem Pawłem II w roku 1979 **18**
Bożena Klimaszewska, Pociąg **20**
Czesław Kowalewski, Wspomnienie **21**
Urszula Krajewska-Szeligowska, Na stacji w Czyżewie **22**
Urszula Krajewska-Szeligowska, Na stacji w Szepietowie **24**
Urszula Krajewska-Szeligowska, Nie lubiła pociągów **26**
Celina Mieńkowska, Prostki – dworzec kolejowy **28**
Celina Mieńkowska, (***) gdy dworce kolejowe **28**
Anna Moczek, (***) Przyjechał **29**
Zofia Piłsiewicz, Pociąg **30**
Joanna Pisarska, Na wiadukcie **32**
Joanna Pisarska, Pociąg **33**
Joanna Pisarska, W pociągu **34**
Jan Saczko, Pociąg **35**
Jan Saczko, Podróż w jedną stronę **36**
Jerzy Sikora, Mystery train **37**
Jerzy Sikora, Nie domykaj drzwi **38**
Irena Słomińska, (***) czy widziałaś **39**
Kazimierz Słomiński, (***) pociąg sunie powoli przecina stygmat
mroku **40**
Leonarda Szubzda, (***) warszawa dworzec wschodni piąta rano **41**
Krzyszyna Walicka, Listopadowa zaduma **43**
Krzyszyna Walicka, Na dworcu **44**
Piotr Waldemar Wiśniewski, Słyszac gdzie pociągi zawracają **45**
Ewa Jolanta Wojtków, Pociąg życia **46**

Małgorzata Zachorowska-Falicka, „Kolejarz”, czyli psi los **47**

Nie rozpaczaj, że odjechał tramwaj, wnet będzie następny...

Grażyna Cylwik, A jednak... **54**

Józefa Drozdowska, Łódzki epizod tramwajowy **55**

Joanna Pisarska, Zaśnij przy mnie (fragment) **56**

Piotr Waldemar Wiśniewski, Spóźniłem się na tramwaj **57**

Krystyna Zawadzka, Tramwaj numer 15 **58**

Co za różnica, czy jedziemy metrem czy kolejką wąskotorową, i tak za każdym razem po szynach...

Józefa Drozdowska, W minimuzeum kolei w Ełku **62**

Janina Osewska, Nowojorski underground **64**

Waldemar Pieńkowski, Muzeum kolejnictwa **65**

Piotr Waldemar Wiśniewski, Na szynie za Szczebłą **66**

Lucyna Jakubiak-Poręba, „Strzała Północy” **68**

W Borzymach 2008, fot. J. Drozdowska

Spotkaniu literackiemu towarzyszyła wystawa akwarel i grafik Barbary Milanowskiej.

Tomiki będące pokłosiem Niedzielnych Pogwarek Poetyckich przy Herbatce:

Kocie pogwarki 2017

Spotkajmy się na Lipowcu. Wybór wierszy 2017

Z przymrużeniem oka. Wybór utworów satyrycznych 2017

Po drodze mi z jeżem. Wiersze 2017

(+ wkładka z rysunkami Juliusza Szczyńskiego Batury)

Wiersze trzmielu, pszczoły, miodne 2018

Po prostu buty... 2018

Święto mojej ulicy. Wybór wierszy o augustowskich ulicach 2018

(+ wkładka z akwarelami Zdzisława Rutkowskiego)

Nasi święci. Wybór wierszy 2019

(+ wkładka z fotografiami Krzysztofa Anuszkiewicza)

Dawne przedmieścia Augustowa w wierszach 2019

(+ wkładka z fotografiami Józefy Drozdowskiej)

Wiersze o książkach, czytaniu, zakładkach książkowych i bibliotekach 2019

Zauroczeni architekturą. Wiersze i małe prozy 2019

(+ wkładka z rysunkami i zakładkami do książek Ireny Batury)

Na dworcach, w pociągach i tramwajach. Wiersze 2020

(+ wkładka z akwarelami i olejem na płótnie Barbary Milanowskiej)